

Ordføreren for de ærede Forslagsstillere har erklæret, at de ikke havde Noget imod at indlade sig paa dette mit Forslag, dersom ikke Nævningens Indretningen endnu hos os var indskrænket blot til det Abstracte, blot til at nævnes i Grundloven; men jeg seer dog paa ingen Maade den mindste Grund, til derfor ikke at indlade sig derpaa, jeg seer ikke den mindste Grund dertil, med mindre man ønsker, at Nævningens Indretningen skal bestandig noies med den Tilværelse, som den har i Grundloven, thi det bliver jo ligesuldt sandt, at det er det Gnefte, som kan trøste de danske Forfattere og Folket over dets Bogvæsen, det Gnefte, naar dog Skjønnets egentligt var lagt i Folkets Haand. Jeg veed vist nok, at de latinske Jurister og de danske Forfattere have ondt ved at sætte sig i hinandens Sted, og jeg vil gjerne troe, at de latinske Jurister, hvis Valgsprog jo paa Latin har været: „Lad Verden forgaae, naar kun Retten har sin Gænge,“ efter deres Retsbegreber ville være noget utilbøielige til især at gaae ind paa Vederlag for Krænkelse, Tab og Skade, som jeg vil ansee for aldeles nødvendig, langt mere — det tilstaaer jeg — fordi det vilde trøste og maaskee dog formindste Faren, end fordi jeg mener, at det i Virkeligheden vilde blive til nogen synderlig Hjælp (Hør!). Jeg troer det gjerne, thi et saadant Vederlag for uskyldigt Tiltalte strider formodentlig mod Romerretten. Men jeg kan dog ikke Andet end ligesuldt opfordre det danske Folkething, hvem det danske Bogvæsen dog umuligt kan være forhadet eller foragteligt, opfordre det til at antage dette Forslag, som efter min fulde og faste Overbeviisning er det Gnefte, som kan formindste de sørgelige Virkninger af en Presselov, der nu har al Udfigt til at gaae igjennem. Og med denne Opfordring skal jeg da slutte min Kamp denne Gang, i det Haab, at Ingen vil troe Andet end at Hensynet paa mit Folks Bedste, dets Oplysning og dets Friheds Værn, er det Gnefte, som kunde bevæge mig til denne, som jeg havde forudseet, neppe heldige Kamp, og jeg troer tillige, at der ikke kan være to Meninger om, at jo en blomstrende Litteratur paa Modersmaalet for ethvert Folk, lille eller stort, er aldeles nødvendig, for den maa det offere Meget, end sige

offre den Lyft til at kunne straffe eller hævne sig paa Enhver, som skrev feil.

Varfod: Det er ikke noget Usædvanligt at høre en constitutionel Minister erklære, at, hvis der gjøres væsentlige Ændringer ved et Lovforslag, vil det ikke faae den kongelige Stadsfæstelse; noget mindre Almindeligt er det at høre et Medlem af Rigsdagen erklære: Saa fremt I ikke vedtage det Forslag, saaledes som vi her have fremsat det, vil det ikke faae den kongelige Stadsfæstelse. Jeg er ret vel fornøiet med, at det er det Sidste og ikke det Første, vi have hørt; jeg er ret fornøiet med, at det kun er Rigsdagsmanden for Rjøge (Krieger) og ikke den høitærede Justitsminister, som har givet en saadan Erklæring, og da det kun er Rigsdagsmanden for Rjøge og ikke Justitsministeren, saa antager jeg, at der er saameget desto færre af Thingets Medlemmer, som vil skrækkes ved dette Ændringsforslag, som her er gjort af den ærede Rigsdagsmand for Præsto. Jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at i Grundlovens § 79 hedder det udtrykkelig: „i Misgjernings og i Sager, som reise sig af politiske Lovovertrædelser, skal Nævninger indføres“. Der staaer i denne § 79 ingenlunde ligefrem, at Nævninger skal indføres i alle Pressesager, men, naar der i § 79 er Tale om Sager, som reise sig af politisk Overtrædelse, saa skulde jeg dog tage meget feil, hvis der ikke der nærmest var taget Hensyn til Pressesforseelser, og jeg skulde huske meget feil, om dette ikke ogsaa under Forhandlingerne af denne Paragraph paa den grundlovgivende Rigsforsamling fra flere Sider blev fremhævet. Som Følge deraf er altsaa det af den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amt stillede Tillægsforslag i en fuldkommen Overensstemmelse med Grundlovens Fordring. Nu siger jo rigtig nok den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at indtil denne Dag har vi kun havt Nævninger i Dnsfætt og ikke i Virkeligheden; jeg kunde i den Anledning fristes til at spørge ham, hvis er Skylden at vi kun have Nævninger paa Papiret og ikke i Virkeligheden? Døt mindste troer jeg, at han med mig i saa Henseende vil frifinde Rigsdagen, som forskjellige Gange, til mange Tider og paa mange Maader, har udtalt Dnsfætt om Næv-